

Pa jih imamo!

Zvonil je tedaj stari cerkvenik Tine. V slovo je zvonil in jokal je zraven. Dol po hribu je pa peljal Posetnikov oče dva njegova stara prijatelja. Peljal ju je, ker ju je moral. V očeh se mu je tudi svetilo; premagoval se je, pa biser za biserom mu je vendarle podrsel po raskavem licu. V zvoniku je pa vzdihal najmanjši za onima dvema, ki ju ne bo več nazaj. Tako milo je vzdihal, kakor še nikdar nikoli prej, in dal Bog, da bi nikdar več ne! Po hišah je bilo pa, kakor da je vse izmrlo. Le skrivaj je kdo poln srda in bolesti pogledal skozi okno, pa se je spet umaknil. »Smo mislili, da nam bosta tudi v grob zvonila.«

Minili so tisti časi.

Pa so dejali Tinetu: »Vse je spet pozabljeno in veselo, samo ti zvoniš svoj večno dolgočasni bím, bím, bím.«

»Oh, ko bi le mogel drugačel!« je vzdihal Tine. »Pa ne morem — kakó bom? Ali, ko bi vedel, kje sta naša zvonova, peš bi šel ponja in sam bi ju pripeljall«

Župljani pa so tedaj začeli nekaj ugibati. Od ust do ust je šlo, od vasi do vasi plula sveža novica: »Nova zvonova bomo napravili!«

Tineta je pogrelo: »O, ko bi ju le res!«

Ni mogel verjeti, da bi ju res oskrbeli. Predraga bosta. »Cene se bodo ustrašili, pa ne bo nič.«

Potem so nabirali in naročili nova zvonova, toda Tine še ni verjel. Od samega veselja ni verjel. Ni mogoče, ne, ni mogoče, da bi on, stari Tine, še kdaj zvonil z novimi zvonovi. In z bronastimi! Ves svet bi dal za to srečo.

Kaj je bilo čez nekaj mesecev?

V Ljubljano so šli po nova zvonova. Dekleta so spletle vence, in par jih je šlo zvonovom naproti. Te so okrasile voz in zvonove, da je bilo vse v cvetju in v zelenju. Ponosno je korakal Posetnikov oče in gledal na vse strani, če kdo gleda nanj in občuduje njegov voz in zvonova na njem?

Ko se je bližal domu, so pri sosednjih cerkvah zvonili.

»Naša pozdravljajo!« si je dejal. Veselo so se oglašali po gričih in bregeh zvonovi. Bila je pozdravna pesem novima zvonovoma.

Posetnik je zavozil v domačo sosesko. Takrat pa se je oglasil pok. In še in še! Stari Tine s svojimi tovariši je pa kakor dvajsetleten mladenič pritrkaval — pritrkaval na en sam zvon — pa tako lepo, tako navdušeno, tako ganljivo in prijazno, da mu je ves svet cvetel.

Hiše so se izpraznile. Vse je hitelo zvonovom naproti. Nihče se ni skrival. Saj so vsi darovali zanje. Marsikatero oko je bilo celó rosno, pa v tej rosi se je iskriло célo solnce veselja.

»Zvonove imamo! Pa jih imamo!«

Malo z rokami, malo z nogami.

Nihče ne more premeriti, kakó globoko morje sreče in blaženosti, pa tudi ponosa je v teh besedah. »Pa jih imamo!« Najbolj ponosen je bil seveda stari Tine. Spet je imel vse tri. Spet je kraljeval nad vsemi nedeljami in prazniki, in čez vse griče in brda. »Tri imamo!« Naznanjal je žalost in veselje, vabil v cerkev in k molitvi. Ves srečen in zatopljen je poslušal njim pesem. »Hembrano se vzamejo skup!« Lepo se je pri-trkavalo. Kakor nebeška glorijska! Nič čudnega, če je Tine menda še ponoči, v sanjah, vriskal kakor nekdanj v dnevih fantovskih. In ko so ga domačini zjutraj vpraševali, kaj mu je bilo, je redno odgovarjal le to: »Pa jih imamo! Tri imamo! Pa vse tri bronaste!«

In zdaj še ob velikem delu ob sobotah popoldne, ko mu nihče ne pride pomagat vsled obilega posla na polju, več ne godrnja nad »zani-karno sosesko«, ki misli, da mora takole cerkovnik ne sključen, ampak pretegnjen v grob zavoljo tistih plesnivih deset mernikov bīre — ne, zdaj več ne godrnja, ampak delopust zvoni sam, malo z rokami, malo z nogami, pa z gorkim veseljem v srcu in na licih: »Čast Bogu, da jih le spet imamo!«

Modrost v pregovorih domačih in tujih.

Mati, materin.

Materino srce je vedno pri otrocih.

Materina zvestoba se zbudi vsako jutro.

Dobra mati ne reče: »Ali hočeš?«, marveč: »Na, tu imaš!«

Mater povsod spoznaš.

Mater more človek izgubiti, a ne zopet dobiti.

Kakor mati, tako ne ljubi nihče na svetu.

Mati je mati, mačeha je mačeha.

Kdor otroku roko poda, si pridobi materino srce.

Materina roka je mehka, tudi ko tepe.

Kar gre materi do srca, gre očetu le do kolena.

Kdor očeta izgubi, izgubi veliko, kdor izgubi mater, izgubi več.

Če mati joka, so solze pristne.

Kdor te hoče bolj ljubiti ko mati, te hoče poslati v april.

Kdor ni mati, ne more biti mati.

Na materinem naročju rastejo otroci.

Mati, ki ne zna tepsti otroka, največ govori o šibi.

Pridna mati vzgoji leno hčer.

Mati vidi več z enim očesom kot oče z desetimi.

Stara mati v hiši je plot okoli hiše.

Dobra mati ne sliši plesne godbe, ako otrok kriči.

Vsaka mati rada napravi iz svoje so-vice golobico.

Vsaka mati misli, da je njen otrok najlepší.

Noben otrok ni tako grd, da bi se materi ne zdel lep.

Brez matere so otroci in čebele zgubljene.

Če matere ni doma, hčerka skozi okno zija.

Materina šiba je boljša ko tuja po-gača.

(Konec.)

Drobiž.

Kaj vse je bilo ljudem zoprno. Marija Medici ni mogla videti vrtnice, tudi naslikane ne, čeprav je imela sicer vse druge cvetlice rada. Henrik III., francoski kralj, ni mogel biti sam v sobi, če je bila tam tudi kakšna mačka. Vojvoda Epernay se je onesvestil, če je videl domačega zajca. Poljski kralj Ladislav je zbežal, če je zagledal jabolko. Erazma